

og tænkes holdt uden for § 11, stk. 1. En grundejers vandlevering til sin nabo vil nu ofte kunne ske i medfør af § 12, stk. 1, nr. 1. Ved forbeholdet „med mindre andet er bestemt“ tænkes for det første på de bestemmelser i lovforslaget, som gør indgreb i grundejerens frie indvindingsret, jfr. §§ 11, stk. 2, 19, stk. 2, 25, 32-34 og 50. Endvidere tænkes på de indgreb, der foretages i medfør af anden lovgivning, herunder de sundhedsvedtægtsbestemmelser, der ikke ophæves ved lovforslagets ikrafttræden. Endelig tænkes på de begrænsninger i indvindingsretten, der følger af private aftaler.

Stk. 2 bygger på de gældende sundhedsvedtægtsbestemmelser, jfr. normalsundhedsvedtægten for landkommuner § 10, stk. 3. Sundhedskommissionen skal kunne stille krav til en rimelig placering af vandforsyningsanlægget og kræve indretningsforskrifterne overholdt, men sundhedskommissionen skal kun kunne forbyde vandindvinding på grunden, når der er nærliggende fare for, at anlægget vil blive sundhedsfarligt. Hvis sundhedskommissionen mener, at vandindvinding på grunden vil være i strid med andre retsregler — f. eks. lovforslagets § 19, stk. 2, eller § 25 — bør den dog ikke godkende anlægget, men bør henvise ansøgeren til først at godtgøre, at anlægget ikke strider mod de nævnte regler.

Til § 12.

Bestemmelsen er ny.

Stk. 1-4 svarer i vidt omfang til KF § 2, stk. 2 og 3, til hvis udførlige bemærkninger der henvises. Et af udgangspunkterne for bestemmelsen var, at kommissionen ikke fandt det rigtigt at henlægge de gennemgående komplicerede vandindvindingssager til de landvæsensnævne, der var oprettet ved landvæsensretsloven af 1949, men til gengæld mente at kunne henlægge en række mindre sager til kommunalbestyrelsen eller til kommunalbestyrelsen og embedslægen i forening, jfr. 1961-betænkningen side 35-36.

Indenrigsministeriet har ændret bestemmelserne ved at udelade reglerne om fortrinsrettigheder for visse vandforsyningsanlæg, jfr. herom tildels nærværende forslags § 31, stk. 2, og § 33. Endvidere har man ændret bestemmelserne som nærmere anført nedenfor.

Stk. 1, nr. 1, angiver hovedbetingelserne for tilladelser til små fællesvandværker på landet i overensstemmelse med KF § 2, stk. 2, 1. pkt.

Stk. 1, nr. 2, angiver hovedbetingelserne for tilladelser til institutioner og mindre erhvervsvirksomheder, jfr. KF § 2, stk. 2, 4. pkt. Med hensyn til nødvandværker — herunder sygehusvandværker

og vandværker med brandslukningsformål — tænkes bestemmelsen kun at dække den normalt ringe vandmængde, som kræves for med mellemrum at holde værket igang for at holde det i brugbar stand. I nødsituationer kan der blive tale om en betydeligt større indvinding, der antages lovlig efter nødretsgrundsætningen. Indenrigsministeriet har i opregningen tilføjet hoteller, pensionater og campingpladser, jfr. herom bemærkningerne til § 11. I ordene „andre erhvervsvirksomheder“ skal ikke ligge, at de lige foran opregnede virksomheder nødvendigvis skal være erhvervsvirksomheder; således kan en campingplads være kommunal.

Stk. 1, nr. 3, angiver hovedbetingelserne for tilladelser til mindre landbrugsvandning, jfr. KF § 2, stk. 3. Indenrigsministeriet har formuleret bestemmelsen således, at den kun kan anvendes uden for „oplande, der er beregnet i forbindelse med“ vandindvindingskendelser efter 1926-loven. Herved forstås de „oplande“, som i almindelighed vil være indtegnet på kortene ved kendelserne — de vil i reglen være tilnærmede og ikke identiske med de egentlige indvindingsoplande, jfr. bemærkningerne til § 61 —, hvad enten de er fremhævet i kendelserne, eventuelt som beskyttelsesområder, eller ej. Er der beregnet både et opland og et beskyttelsesområde, vil det være oplandet, der er afgørende. For at kunne administrere bestemmelsen må kommunalbestyrelsen skaffe sig oplysning om de oplande, der er beregnet i kommunen; hertil vil de kunne bruge det register, der nævnes i lovforslagets § 61, stk. 4.

Stk. 1, nr. 4, om skovbrugsvandning svarer til KF § 2, stk. 3, næstsidste punktum.

Stk. 2 angiver betingelserne for indvinding på fremmed grund, jfr. KF § 2, stk. 2, 3. og 4. pkt. I forhold til KF er bestemmelsen udvidet til også at omfatte landbrugs- og skovbrugsvandning efter forslaget stk. 1, nr. 3 og 4, og indskrænket til kun at gælde, „med mindre andet er bestemt“. Herved tænkes på, at de institutioner, der nævnes i stk. 1, nr. 2, vil kunne opnå en servitut over den fremmede grund ved ekspropriation. Hvis der er panthaver i den fremmede ejendom, kan kommunalbestyrelsen kun give tilladelse, hvis panthaverne går med til, at grundejerens samtykke tinglyses forud for pantegæld; vil panthaverne ikke samtykke, kan sagen imidlertid fremmes efter forslaget § 12, stk. 5, jfr. § 63, stk. 1.

Stk. 3 stemmer med KF § 2, stk. 2, 1. og 4. pkt. deri, at der i de tilfælde, som omhandles i forslaget § 12, stk. 1, nr. 1 og 2, skal foreligge samtykke både fra kommunalbestyrelsen og embedslægen. Man foreslår imidlertid, at ansøgeren i disse tilfælde